

Kicsiny pohár, nagy kanál

A' újszülött gyermek nyakára születése után rögvest olvasót kell akasztani, mert különben a boszorkányok kicserélik és váltott gyereket csempésznek helyébe a bölcsőbe. Erről szól az alábbi igaz történet is.

Egyszer egy házaspárnak gyereke született. A születése után nem akasztottak mindjárt olvasót a nyakába, és egy óvatlan pillanatban a boszorkányok kicserélték, anélkül, hogy a szülőknek erről a legkevesebb sejtelmük lett volna. Telt, múlt az idő, a váltott gyerek már a hatodik évét is meghaladta, de bizony még sem enni, sem beszélni nem tudott. De hát nem is csoda, mert az ilyennek lelke nincs, és a belseje szapult hamuból áll. Sokat búsult, panaszkodott a gyerek tehetetlensége miatt a szerencsétlen anya, saját baját elmesélte a szomszédoknak is. A szomszédok azt ajánlották a szerencsétlennek, hogy úgy próbálja megszólaltatni, hogy midőn enni ad neki, a kicsi pohárhoz olyan nagy kanalat tegyen, amelyikkel a gyerek az ételt sehogyan se tudja kikanalászni, hátha erre megszólal. Az anya így is tett, csodák csodájára a gyermek meg is szólalt, de csak ennyit mondott:

– Hét vármegyét bejártam, ilyen csodát nem láttam: kicsiny pohár, nagy a kanál!

Több szót azután megint nem lehetett belőle kihúzni, bármit is csináltak vele. De a szülők is mindig jobban hinni kezdték a faluban, amit suttoztak, hogy a gyerek csakugyan váltott gyerek. Ezért hát szót fogadtak a furfangos szomszédnak, aki most meg azt tanácsolta, hogy fűtsenek jól be a kemencébe, s midőn már ég benne a tűz, ráültetve a sütőlapátra tolják oda be.

Úgy is tettek. Ahogy a gyereket a lapáton betolták a kemencébe, a boszorkányok megijedtek, hogy utóbb magzatjuk odaég, ezért gyorsan lekapták a lapátról, s odalopták helyette az igazit. Midőn a szülők ezt észrevették, kikapták gyorsan a kemencéből, s végre szívükre szoríthatták igazi gyerekeiket.